

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

2:a årg.

Den 2 Juni 1901

N:r 36

Återgiftvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: *Artur Hazelius* (med 1 porträtt). *Ernst Jacobson* (med 1 porträtt). *Rosor*. För HVAR 8 DAG af No Name. *Simon Johannes Boëthius* (med 16 illustrationer). *Ett Sundsvallsminne som gått* (med 1 illustration). *Bilder från pressens vecka* (med 9 illustrationer). *Kapplöpningarna å Lindarängen* (med 5 illustrationer). *En moder*. Skizz af Helfrid Linde. *Den stora kulturhistoriska utställningen i Kristiania* (med 2 illustrationer). *Hur man profvur broar* (med 1 illustration). *"Velociped-polo"* (med 1 illustration). *Fru Dybwad i "Kameliadamen"* (med 1 porträtt). *Det serbiska konungaparet* (med 1 porträtt). *I Paris* (med 2 illustrationer). *Veckans porträttgalleri* (med 16 porträtt).

BONNIERS TRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖREBORG. 1901.

Foto. Dahlöf, Stockholm.

Doktor ARTUR HAZELIUS.

* 30 NOV. 1833. † 27 MAJ 1901.

ARTUR HAZELIUS.

Den 27 maj kom helt oväntadt från hufvudstaden ett budskap, som ej blott i hela vårt land utan ock inom alla de nordiska länderna väckte djup förstämning: *Nordiska museets* och *Skansens* skapare d:r Artur Hazelius är död. Jobsposten hade icke föregåtts af några oroande sjukrapporter, ehuru den rastlöse verksamme mannens hälsa på senaste tiden icke varit den bästa.

Artur Hazelius är ett vackert bevis på hvad *ens* vilja och kraft förmår och han skall stå som ett upphöjdt exempel i fråga om oegennyttig och äkta *svenskhet*. Att här i några korta rader tälja denne märklige mans lifsgärning är ju icke möjligt. Om hans båda stora verk, hvardera någonting i sitt slag enastående, om huru dessa vuxit upp från det ringa senapskornet till hvad de nu äro, huru Hazelius med outröttlig energi och okuflig entusiasm för sin sak — han hade ock en sällsynt förmåga att väcka sådan hos andra — bokstafligen knogat sig till tum för tum af marken, lagt sten på sten och »tiggt» pinne på pinne — denna hans verks och lifsgärnings historia är något som här endast kan i största korthet antydas. Hans vackra tankar ha äfven slagit rot utom Sveriges gränser — ett apropos för dagen är den stora kulturhistoriska utställningens öppnande i Kristiania, hvarifrån vi i detta häfte meddela ett par bilder.

Artur Immanuel Hazelius föddes den 30 november 1833. Han blef efter uppnädd filosofie doktorsgrad lärare vid Nya elementarskolan och sedan vid lärarinneseminariet i Stockholm. År 1868 lämnade han emellertid denna bana för att uteslu-

tande ägna sig åt litterär verksamhet. Denna tog närmast sin form i rättstafningsafhandlingar, hvilka gäfvö upphof till den långvariga rättstafningsstrid som än ej är fullt bilagd.

År 1872 fick H. idén till *Nordiska museet* och han lyckades så väl realisera densamma att han år 1879 kunde öppna den nordiska kulturhistoria i bild, som i dag söker sin like. Huru hans stora tanke blifvit allt mer omfattad med allmänt intresse och blifvit förverkligad på ett så lysande sätt som han aldrig i början vågade hoppas, veta vi ju alla. Och d:r Hazelius fick ock röna de vackraste bevis på erkännande och tacksamhet för hvad han uträttat.

Hazelii andra stora skapelse *Skansen* är icke blott allt Sveriges vallfartsort utan ock en världsberömd plats, hvartill icke finnes maken. Här har den dädkraftige mannen skapat ett mästerligt panorama af *svenska folkets* lif och en bild af Sverige i sång, musik, dans, lek och sägner. Och här har den sannt fosterlandsälskande mannen infört detta högtidliga firande af nationella minnesdagar, hvilket i så hög grad bidragit att höja nationalkänslan hos vårt folk.

I stor tacksamhetsskuld står Sverige till den man, hvars verksamma ande nu flyktat från det timliga. Förvisso skall han lefva i det tacksammaste och ömmast värdade minne. Det kan ej dö, lika litet som hans stora skapelser, hvilka så länge svensk tunga talas skola med pietet och omsorg förvaltas som en ovärderlig arfvedel af en Sveas son som så älskade sin moder att han för henne offrade hela sitt lif.

ERNST JACOBSON.

Vid Svenska slöjdföreningens sammanträde den 22 maj hyllades den afgående ordföranden, f. statsrådet P. von Ehrenheim, hvilkens porträtt aftäcktes i kronprinsens närvaro, samt ordföranden i föreningens andra utskott, slottsintendenten, professor Ernst Jacobson, som kallats till föreningens hedersledamot. Åt professor J. öfverlämnades af föreningen en smakfullt textad och bunden adress, hvari professor J. tackades för de gångna 25 årens nitiska och intresserade arbete för föreningens syften. Professor J. är nämligen sedan den 4 maj 1876 ordf. i förut nämnda utskott.

Ernst Jacobson föddes i Stockholm d. 16 aug. 1839, blef 1860 student i Uppsala och 1862 e. o. arkitekt vid k. Öfverintendentsämbetet. Under de följande åren företog han en studieresa till Frankrike, England, Tyskland och Italien samt valdes 1865 till agré af konstakademien, vid hvilken han 1868—77 tjänstgjorde som lärare för den högre ornamentsskolan. Han hade då redan med sina

Foto. Dahlström, Stockholm.

hvars byggnadshistoria han meddelat intressanta bidrag i »Kulturhistoriska bilder från äldre tider».

förlagsritningar till kasärn för Svea artilleriregemente börjat sin praktiska verksamhet, hvilken sedan dess burit rika frukter. 1875 blef han ledamot af konstakademien och 1876 slottsintendent i Stockholm. Bland de delvis mycket omfattande byggnadsföretag, som J. planlagt och öfvervakat, må nämnas Svea artilleriregementes kasärn (1873—75), Centraltryckeriet (1874), Nya teatern (1875), Inteckningsgarantiaktiebolagets hus (1875—76), Skandinaviska kreditaktiebolagets hus (1876) och Sabbatsbergs sjukhus (1879), alla i Stockholm, samt rådhus i Söderhamn och Karlstad, bankhus i Gäfle och Hudiksvall, sjukhuset i Falun och flera kyrkor i landsorten.

År 1883 erhöi J. professors namn heder och värdighet och blef 1894 intendent vid öfverintendentsämbetet. Han har inlagt synnerligen stor förtjänst om restaureringsarbetena å k. slottet, om

»Hvad är klockan?» Modedeförståndarinnan såg upp. Hennes ögon voro svullna och rödkantade af de senaste veckornas nattvak, och hyn tedde sig flammigt röd mot lampskenet.

»Hon slog tolf nyss i Storkyrkan», svarade en annan röst, trött och klanglös.

»Ja, då hjälps det inte. Vi få sluta. Herre Gud, vi kan väl inte arbeta ihjäl oss för att folk ska' få hattar heller!»

»Nej, vi kan inte det, men nog förefaller det annars som ingen skulle bry sig om det».

»Ja, kära Persson, sådana ha människor alltid varit, det tjänar ingenting till att gruffa öfver det. Konsulinnan Roths hatt blir för resten väldigt stilig! Men nu ska' hon sluta, Persson, lägg in fröken Block till i morgon; den människan har då ett halft dussin hattar, så inte behöfver hon gå barhufvad.»

»Åh nej, det är väl inte för den, som behöfva, vi arbeta, utan för dem, som ha öfverflöd på allting».

»Å' hon socialist, Persson, jag tycker det är konstiga ljud i skällan? Kära ni, att fundera öfver världsordningen och så'nt där, blir man inte fet på. Så, nu släcker jag lampan».

Elsa Persson hade fort fått ytterkläderna på. Hennes smala, spensliga figur såg ut som ett darrhändt streck i den långa, raka rägnkappan. Den lilla matroshatten skuggade det unga, gråbleka ansiktet och kom de brunaktiga ringarna kring ögonen att framträda ännu tydligare. Utanför porten togo de begge flickorna godnatt af hvarandra. Fröken Andersson bodde på Söder och Elsa Persson uppe i Kungsbacken, i ett af de gamla husen, där portgången är en knagglig backe, och där det händer, att slasket från gårdens afloppsledning svämmar öfver, bildande en bred, illaluktande rännsten.

Elsa gick fort Vesterlånggatan fram och öfver Mynttorget. Icke för att hon var rädd, därtill hade hon gått samma väg för många gånger vid ungefär samma tid, men hon längtade att få komma i säng och sofva. Hon skulle somna genast det visste hon, och inte vakna, förrän frun, som hon bodde inne hos, bultat riktigt hårdt på dörren och sagt: »Nu är det tid!»

Hon tänkte knappt på något, medan hon gick; det var hon för trött till, skyndade endast framåt med litet slankig, lutande hållning och ena armen i slängande takt.

Hunnen till Gustaf Adolfs torg mötte hon tre studenter, hvilka gnolande och med mössorna på nacken samt osäkra steg närmade sig henne. De voro synbart »muntra bröder» och den mellersta bar högtidligt en bukett skära rosor, hvilka doftade svagt i den ljumma försommarnatten.

»Bringom kvinnan vår hyllning», skrek plötsligt en af dem och de andra skrattade.

Elsa såg inte upp, men hon rådde inte för att det ryckte litet i mungiporna. De sågo så godmodiga och oförargliga ut, de röttmögiga »gossarna».

»Vi låta 'idealisterna' öfverlämna blomsterskörden med några valda ord. Hvad f-n, ska vi bära rosor med oss längre. Ge dem åt tösen där, Dekis!»

Elsa förstod, att hon var »tösen» och gick åt sidan, men de tre kryssade sig gladeligen och äf-

ventyrslystet efter. Dekis höll buketten utsträckt emot henne; han tyckte förstas inte att föremålet var värdigt, men han hade kommit öfverens med kamraterna, att den första kvinnsperson under trettio år, som de mötte den natten, skulle ha de rosor han i idealistiskt öfverdåd köpt i en blomsterhandel och för hvilkas skull han hela kvällen fått lida hån och spe. När han kom tätt intill Elsa, studsade han och den lyriska blomsterhälsning han och kamraterna under skallande skrattsalfvor författat under inmundigandet af punschen hos Blancs, blef till en underlig torr massa på tungan.

»Nåå», uppmuntrade en af de andra, »raska på Dekis, annars afdunstar hon».

»Ja, haspla ur dig, du», rådde numro två. »Hulda tärna... och så vidare».

Elsa hade icke stannat, och under dessa förberedelser hade studenterna figurerat framför henne ända till hörnet af Fredsgatan. Här vid lyktskenet var det, som de tre finga se hennes lilla bleka allvarliga ansikte, utan stämpel af glädje eller ungdom, ett trött, slutet ansikte med stora, djupa ögon.

Det blef så tyst. Och plötsligt, med den impuls, som lifvet förtorkar, men som är ung och varm i tjugusåldern, lät Dekis sina rosor falla ned tätt framför Elsas fötter, lyfte på mössan och tog ett par långa steg ifrån henne. Kamraterna följde hans exempel och försvunno raskt, men också de lyfte först aktningfullt på mössorna. De visste, att de hade *hyllat arbetet* i denna lilla flickas spåda gestalt, och trots att hjärnorna voro en smula omföcknade, hade de ett tillräckligt tankeförråd kvar att inse, det »Dekis'» rosor kommit på rätt plats.

»Elsa såg skyggt efter de tre herrarne och sedan ånyo ned på rosorna. Hon tvekade en sekund, om hon skulle taga upp dem eller låta dem förvisna på trottoaren. Men så fattade hon ett raskt beslut och lutade sig ned efter blommorna. Varsamt skakade hon af dem några dammkorn och inandades begärligt deras fina honungsstarka doft.

Hon log blekt, när hon tänkte på hur främmande dessa rosor skulle taga sig ut i hennes lilla tarfliga kyffe, och hur klumpigt, fattigmansaktigt de skulle få bo i den oäkta vas hon kunde bjuda dem på.

Och hvad skulle hennes solida värdinna tänka? Troligen något fullt och ringaktande, ty när ville ej människor smutsa allt, fördjupa och förstora, när det gällde att få ut ondt af något!

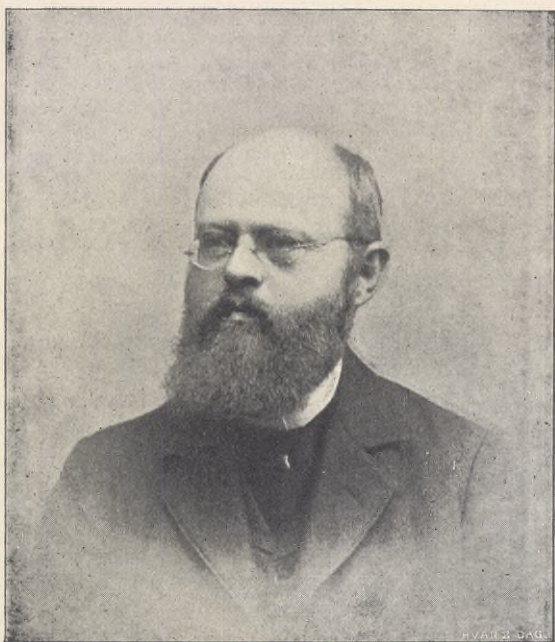
Elsa gick fortare och fortare. Hennes äfventyr hade i all sin obetydlighet väckt de domnade lifsandarna, och hon kom att drömma om sommaren, om en ljus och lycklig frisöndag ute på landet, medan hon lät fötterna lå öfver gatstenarna. Det var väl från rosorna dessa drömskuggor utan kraftig färg eller form kommo, från rosorna, hvilka på sina långa stälkar vaggade i rytmisk takt till hennes gång.

Det var första gången i sitt lif Elsa ägt en blomsterskatt, och hon njöt af sitt ägande som af en rikedom. Troligen skulle det vara de enda rosor, som kommo i hennes väg, men det ville hon ej tänka på nu, bara vara glad och glömma, att de skulle vissna.

SIMON JOHANNES BOËTHIUS.

UPPSALA UNIVERSITETS NYE SKYTTEANSKE PROFESSOR JÄMTE NÅGRA UPPSALABILDER.

[Fotografier för HVAR 8 DAG af A. Lindahls fotografiäffär, Stockholm.

Professor S. J. BOËTHIUS.

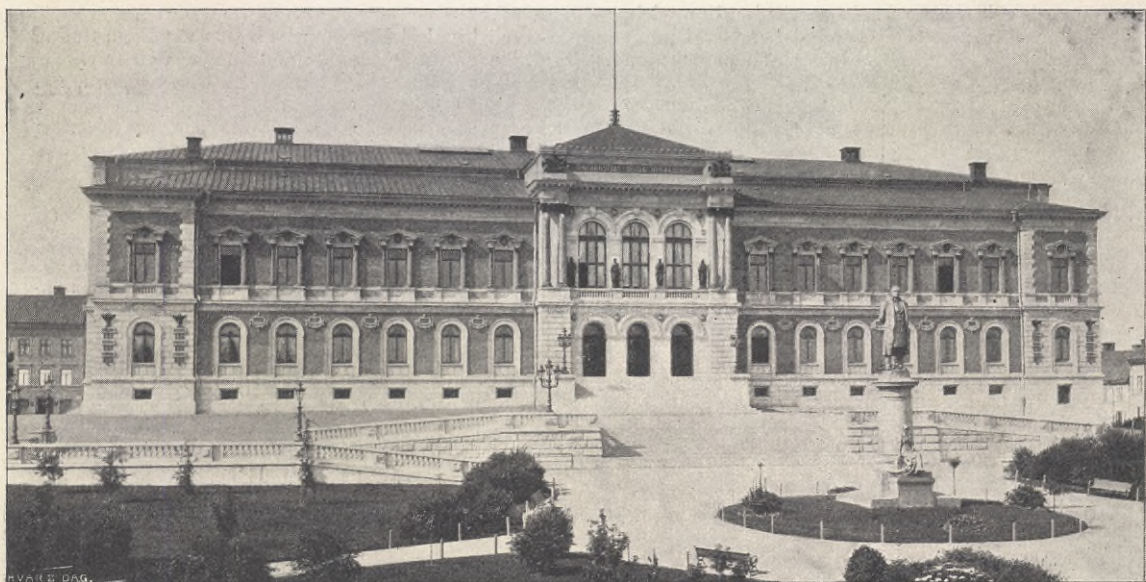
SKYTTEANUM.

Skytteanska professuren vid Uppsala universitet har nyligen blifvit tillsatt, i det att professor Simon Boëthius erhållit densamma efter aflidne professor O. Alin. HVAR 8 DAG redogjorde i dödsrunan öfver den bortgångne för denna professurs uppkomst och hvad därmed sammanhänge, så att vi icke nu behöfva dröja härvid.

Simon Johannes Boëthius, hvilkens fader var prosten i Ål, Daniel Edvard B., föddes i Säfsnäs församling, Kopparbergs län, den 5 mars 1850. Han blef 1869 student i Uppsala, aflade 1875 fil. lic.-examen och promoverades två år därefter. Han

kallades s. å. till docent i historia vid Uppsala universitet och blef 1879 äfven lektor i historia, geografi och modersmålet vid Uppsala högre allm. läroverk. År 1889 utnämndes B. till e. o. professor vid Uppsala universitet.

Den nyblifna Skytteanske professorn är synnerligen framstående som historisk författare. Hans afhandling för graden, »Om svenska högadeln under konung Sigismunds regering I», belönades med Geijerska priset. Efter en studieresa till Paris 1885—86 utgaf B. det utmärkta arbetet »Den franska revolutionen, dess orsaker och inre historia», (1887),

UPPSALA UNIVERSITETSHUS med Geijersstoden

ÖFVERST: Universitetsbiblioteket Carolina Rediviva.
 BILDERNA TILL VÄNSTER: Gustavianum; *därunder*: Botaniska trädgården.
 BILDERNA TILL HÖGER: Odinslund; *därunder*: Carolinaparken.
 NEDERST: Uppsala slott.

hvari han visar sig ha en mycket skarp blick för tingens sammanhang. Professor B. har för öfrigt utgifvit många historiska arbeten. Det populära

arbetet »Historisk läsning för skolan och hemmet» har vunnit ett rättvist erkännande, och man väntar med otålighet på, att en ny del häraf skall utkomma.

Sedan 1891 sitter professor B., vald af Uppsala stad, i riksdagens Andra kammare. Han tillhörde först Nya landtmannapartiet och har sedan slutit sig till det förenade partiet. Ehuru professor B. är en afgjordt konservativ natur, hyser han dock ingen fruktan för en del reformer. Han är sålunda på intet sätt intransigent.

Att han är värdig att bekläda den Skytteanska professuren kan endast en mening råda om.

* * *

Och eftersom vi nu äro i Uppsala, kunna vi ju i denna vårens vackra tid fortsätta att en stund vara där och se oss omkring en smula. »Staden af evig ungdom», som det heter från ett håll, och »det murkna Torgnästet», som det heter från ett annat. Dessa ord läsas i en gammal Uppsalabeskrifning från 1840-talet och fortsattes af följande målände beskrifning:

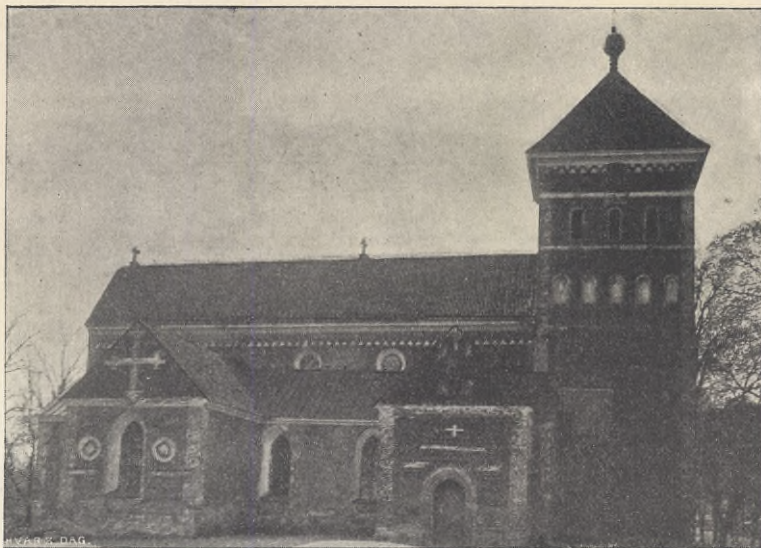
»Den gamla Ynglingaättens och den nyas, lärdomens och sångens, nattvakornas och flitens, nations-salarnes och källar-salarnes, sexornas och nattskrålets, mathämtarens och kajornas vidt namnkunniga stad; dit fosterlandet skickar sitt hopp och sin framtid, sin »robur & securitas», där alla dess tungomål ljuda i det förtroligaste charivari, alltifrån Stockholmskans fina, förfina, halft förskämda urbanitet till Gottländska idiomets långsläpiga, sjungande, ärliga, nästan enfaldiga »plateiasmos». Du i några hänseenden tadelvärda och stygga, men i många, många, Gudi lof! friska, blomstrande, älskeliga stad, du gamla, kära Uppsala! Hvem har ej hört dig omtalas, och hvem har lefvat några år hos dig, utan att evigt minnas dig med glädje?...»

Så lydte omdömet för en sextio år sedan, och lyder det icke ännu i dag på ungefär samma sätt? Uppsala förblir i det stora hela ständigt det samma, därför att *ungdomen* i alla tider är med små växlingar sig lik.

Men om Uppsalalifvet i det stora hela icke undergått större förändringar än samhällslifvet i allmänhet, så har själfva staden förändrats desto mera.

Låt oss börja med några rader om domkyrkan! Den är, som bekant, Skandinavien's största kyrka, en gotisk kyrka med fransk anläggning och treskeppig. När kyrkan grundades, vet man icke med säkerhet, men det torde ha varit i slutet af 1250-talet. Det dröjde mer än ett och ett halft århundrade, innan hon blef färdig och den ursprungliga stilen blef aldrig riktigt genomförd, utan t. ex. västfasaden erhöll en »baltisk» form.

Uppsala domkyrka invigdes emellertid år 1435. Den härjades sedermera många gånger af eld och undergick därefter rätteligare förändringar. År 1702 blef kyrkan i grund förstörd, men redan 1701 kunde den åter öppnas för allmän gudstjänst. I november 1885 började den senaste restaureringen efter öfverintendenten H. Zetterwalls förslag. Den afslutades år 1893, så att i sept. s. å. 300-årsminnet af Uppsala möte kunde här firas. Kostnaden för restaureringen

DEN GAMLA BONDEKYRKAN.

— om hvilken mycket olika omdömen fäلتs — uppgick till kr. 1,159,857. Den har, som man kan förstå, varit af genomgripande art. Bl. a. har hela sydvästra sidan och södra tornet stödt genom granitpelare i underjordiska brunnar — och härom är ju endast godt att säga. Kyrkan har också målats enligt inhemska motiv, och dyrbara fönster ha insatts, hvarjämte de flesta grafvårdarne återställt i sitt ursprungliga skick. I domkyrkan finnas icke mindre än 21 »kapell», alla sevärda. Den gamla predikstolen är ett mästerverk, och ingen besökare underlåter att taga i betraktande S:t Eriks helgonskrin af silfver.

Vi gå nu förbi »Gustavianum» — det af Gustaf Adolf omkring 1632 uppförda akademihuset som på Carl XI:s befallning påbyggdes och som under årens lopp begagnats till olika ändamål — till *universitetet*.

Grundstenen härtill lades af konungen den 10 april 1879, och den 17 maj 1887 invigdes den storkärlade byggnaden, öfver hvilkas portal lästes: »Att tänka fritt är stort, att tänka rätt är större». Arkitekten H. T. Holmgren har uppgjort ritningarne till universitetshuset, hvilket är i modärn renässans af granit, fogstruket tegel och kalksten utan puts. Beträffande det inre är den genom två våningar gående aulan med sittplatser för omkring 200 personer utom de 300 som rymmas i absiden, imponerande och praktfullt dekorerad.

Framför universitetsbyggnaden synes Geijers bildstod af professor Börjeson med den vackra figur, som blifvit kallad »Geijers tanke», på piedestaltens framsida.

Helt nära domkyrkan, fastän i motsatt riktning till universitetet, komma vi till *Skytteanum*, där Skytteanske professorn har sin bostad. *Carolina rediviva*, bibliotekshuset (»det åter uppståndna»), som grundlades af Carl XIV Johan och uppkallats efter »Carolina», det på 1700-talet nedbrutna kapitelhuset, är däremot beläget ett stycke härifrån och utgör Drottninggatans fond. Biblioteket är det största i Sverige och innehåller många stora sällsyntheter.

(Forts. å sid. 570).

ETT SUNDSVALLSMINNE SOM GÅTT.

Amatörfotografi för HVAR 8 DAG.

I Upsala kan man ännu säga att »Rullan går», men i Sundsvall »har Rullan gått»! Den gamla Rullans teater — ett Thaliatempel i den allra »renaste» ladustil — har i dagarne jämnats med marken för att å Alnön uppstå i någon form för rent praktiskt ändamål. Sic transit...!

Rullans gamla teater var ett af de ännu kvarvarande minnesmärkena från Sundsvall före den stora branden. Först blott en scen med ett tält å la landsortscirkus blef den af kallarmästare Lundén försedd med en »rotunda» och högtidligen invigd år 1877. Att börja med hade varieténs lättfotade musa här under en följd af år en talrikt frekventerad hemvist, men sedan fick äfven Thalia sitt tillfälliga hem i det nu försvunna nujestemplet. Det öfvergick 1884 till Tivolis nuvarande innehafvare hr Dahné, och å dess lilla scen ha t. o. m. uppförts hela operor, af Berndts sällskap, och operetter af gamla Fröbergiska sällskapet.

Bland framstående artister, som uppträdt å Rullans teater, märkas för öfrigt den på sin tid mycket bekante violinisten Tivada Naschez, operasångaren Arvid Ödmann, fru Caroline Östberg, Salomon Smith, fru Olefine Moe m. fl.

»RULLANS» GAMLA TEATER I SUNDSVALL.

Det stora olycksåret 1888 blef teatern apterad till »rum för resande». Samma år på hösten utlyrdes teatern till möbelmagasin, men efter ett år höllo muserna åter sitt intåg där. Gästfriheten varade dock ej många år, ty när utvärdshuset Rullans rörelse från och med 1893 upphörde hade också teatern spelat ut sin roll och användes sedermera som magasin.

Och nu är den ett minne blott...

BILDER FRÅN PRESSENS VECKA. I.

Fotografier för HVAR 8 DAG af Axel Lindahls fotografiäffär, Stockholm.

Efter stora förberedelser, hvaraf reklamen utgjort en nödvändig och icke heller försummad del, har pressens vecka gått af stapeln. Och början af den har — så långt man kan veta, när detta skrives — varit fullt lyckad.

Och att slutet skulle blifva godt, därtill finnas endast de mest lysande utsikter.

De dagliga tidningarne ha redan lämnat uttömmande beskrifningar öfver föreställningarne i Idrottsparken, från hvilken vi här återgifva ett antal lyckade oeh intressanta bildar. Ett af glansnumren synes i öfra högre hörnet: kadrilj, riden af 32 ryttare i franska dräkter från 1700-talet. Makalöst vackra hästar, ståtliga och briljant maskerade karlar, charmanta dräkter, halfva antalet blåa, halfva antalet röda, med silver och guld. Man skulle tro, att ryttarne voro »gentlemen-ryttare», så stilfullt föra sig dessa soldater ur garnisonen.

Allmänna omdömet om dessa föreställningar är, att något bättre arrangeradt och mera stortadt aldrig blifvit sedt i Stockholm — och det vill ju ej säga litet!

Slutet på första afdelningen utgjordes af ett bataljstykke. Omkring 700 man infanteri, kavalleri, artilleri och trängfordon medverkade. Det var fullständiga manövrer mellan en nordkår och en sydkår — ryttaremassor i karriär, långa skytte-

linier — döda och sårade, som sjukhjälpn tog vård om — oeh en afdelning, sådan man aldrig förut sett i Stockholm, där ju inga stora revyer föregå. Främst tågade de åtta små trumslagarne, fyra i hvarje led.

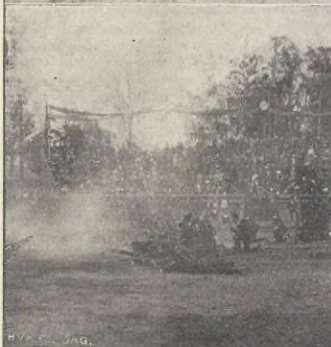
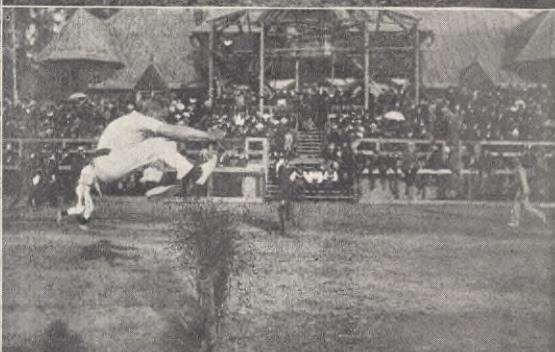
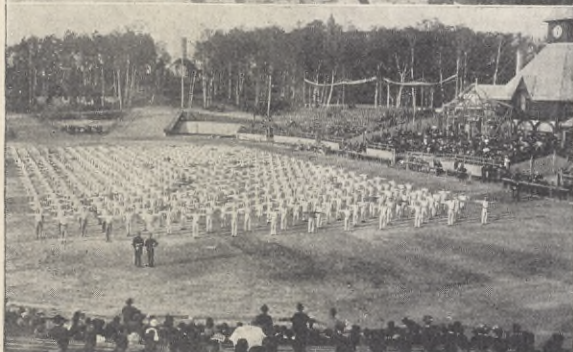
En lustig episod var då en ballong i djurskepnad utsläpptes. Flere dylika ballonger i menisko- eller djurskepnader fingo under aftnarne gå till väders och väckte munterhet.

Efter pausen, då man »skockade sig» på den ofantliga arenan, kommo danslekar af omkring 300 deltagare. Något vackrare, mera färgrikt och samtidigt smakfullt än synen af det oerhördt långa tåget, när det långsamt kom ned från backens krön, är knappast möjligt att uttänka som nummer i en dylik stor fest. Det var en imponerande massverkan och förtjusande detaljer.

Sista numret var eldsläcknings- och räddnings-scenen af Stockholms brandkår. Som blixtar flögo brandvagnarne fram, som kattor klättrade eldmännen upp för stegarne som restes mot det särskildt uppbyggda trätornet, där lågorna rasade i form af bengaliska eldar, men mycket starka osh illusoriska sådana med inträffande explosioner. Och i brandseglet, hvilket är en tygtrumma, gled en del af »husets» invånare ned, medan andra bars ned på stegarne. Det var högeligen spännande.

BILDER FRÅN »PRESSENS VECKA».

Fotografier för HVAR 8 DAG af Axel Lindahls fotografiäffär, Stockholm.

I IDROTTSPARKEN:

Härolder kungöra att Pressens vecka ingått.

De 500 gymnasternas uppvisning.

Artilleriet framföres.

Skyttelinie. — Polospelare.

Den Gustavianska kadriljen.

Ett vackert hopp.

Artilleriet framför kungliga logen.

Dragkamp mellan artillerister och gardister.

KAPPLÖPNINGARNE Å LINDARÄNGEN.

Fotografier för HVAR 8 DAG från Axel Lindahls fotografiäffär, Stockholm.

Anndag Pingst ägde de sedvanliga stora vårkapplöpningarne rum å Lindarängen. Vädret var det härligaste och publiken mer än vanligt talrik så väl på grund häraf som i följd af tillströmningen af gäster till »Pres-sens vecka». Bland de närvarande märktes prins Carl och prinsessan Ingeborg — som Ni lätt känner igen å våra bilder — samt prins Eugen. Det hela aflöpte utan minsta miss-öde och hufvudstadens Derbydag blef så-lunda odeladt angenäm.

1. Prins Carl och prinsessan Ingeborg.
2. Prins Carl och greve Clarence von Rosen (civilklädd) på prisdomaretribunen.

3. Löjtnant af Sandeberg (1:ste pristagare i 2:dra löpn.)

4. Jagtlopp med greve Cl. von Rosen som master.

5. Sadelplatsen.

UPPSALA DOMKYRKAS YTTRE OCH INRE.

(Forts. från sid. 566.)

Bakom biblioteket ligger *Carolinaparken*, som 1805 inrättades till promenadplats. Från Carolinabacken till *Trefaldighets-* eller *Bondkyrkan*, — hvilkens restaurering för närvarande står på dagordningen — sträcker sig promenadplatsen Odinslund, anlagd i midten af 1700-talet samt 1832 planerad liksom den då härmed förenade bondkyrkogården genom Carl XIV Johans försorg. Samme konung lät i Odinslund resa en obelisk till Gustaf II Adolfs minne. I Odinslund samlas som bekant, studentkåren ofta vid högtidliga tillfällen.

* * *

Botaniska trädgården, bredvid Carolinaparken, anlades 1655 af Olof Rudbeck d. ä. på en vid Svartbäcksgatan belägen tomt — som bekant, kallas stadsdelarne öster om den Uppsala genomflytande Fyrisån Svartbäcken och Kungsängen samt väster om ån Fjerdingsån och Luthagen — och utvecklades mycket hastigt. Trädgården förföll emellertid sedan, tills Linné tog hand om den och gjorde den till den

HVAR P. DAG.

ÖFVERST: Flustret; DÄRUNDER: till vänster Flustret, till höger Rullan.

i förhållande till omfånget växtrikaste i hela Europa. Linné har också i marmor sin plats inne i det stora växthuset. Stoden är ett verk af professor Byström. Dr A. F. Regnell har på de senare åren verksamt bidragit till institutionens utveckling.

Uppsala slott ligger icke långt härifrån, i stadens södra del på en höjd. Det anlades 1548 af Gustaf I, men blef icke fullbordadt. Det har sedermera tillkommit på olika tider, ända fram till 1820, då södra tornet byggdes. På slottsgården står en kolossal byst af Gustaf I.

Uppsala är numera en stad, där en rätt liflig byggnadsverksamhet äger rum. De olika nationerna — studentkåren är, som bekant, delad häri, allt efter studenternas hemort — ha bidragit härtill, i det att de åt sig uppbyggt präktiga nationshus. Vi ha i ett föregående nummer återgifvit vyer från Västgötarnes nyrestaureerade nationshus.

Fem km. norr ut ligger *Gamla Uppsala* med

gamla kyrkoruiner från kristendomens första tider i Sverige. Bredvid kyrkan påträffas *Kungshögarna*, tre ofantliga ätthögar, kallade efter Oden, Tor och Frey. Vid verkställd undersökning befanns det, att de hvardera innehöllo en graf med lämningar af ett brändt lik, guldprydnader m. m. En fjärde hög kallas *tingshögen*, och därifrån talade konungarne till folket på Alshärjartinget. Det är i gamla Uppsala man dricker mjöd ur horn.

Men det glada studentlivet, hvar äger det rum? Jo, t. ex. på *Rullan* nära bangården och på *Flustret*, väster om ån i Strömparterren, hvilken anlades af landshöfdingen R. von Kræmer. Det är här, som studenterna i vårens tid svalka sig och hvila ut efter dagens id. Här hållas tal, sjunges och råder glädje.

Studenterna äro Uppsalas bortskämda barn, nog så »barnsligt» okynniga ibland, men hvad vore Uppsala utan studenter!

GAMLA UPSALA HÖGAR.

EN MODER.

För HVAR 8 DAG af *Helfrid Linde*.

Tegelbruksgatan 67 — ja, det var långt bort i stadens utkant, just där landsbygden började.

Det var en liten ensam och eländig kåk, af hvars forna ländliga rödmålning numera ej syntes ens ett spår. Den låg så tätt tryckt till marken, att man till dömes af dess låga väggar kunde tro den hafva sjunkit ned i jorden ett godt stycke. Den långsida, som var vänd åt gatan, hade ett fyrkantigt fönster med små trasiga rutor och en glugg, som genom sin enda ruta insläppte ett svagt ljus i den skrubb, hvilken af olika hyresgäster begagnats ömsom till kök och garderob.

Denna timrade vägg fortsattes åt båda håll längs gatan af ett manshögt tätt plank, mossbelupet och lutande än in, än ut. Närmast stugans ena gävel var en port, hvars dörr till följd af sin snedhet icke gick att stänga och som därför lämnade en liten inblick på »gården».

Några träd och buskar samt däremellan ett trädgårdsland utfyllde detta lilla område, som borta i ena hörnet hade en tillstympelse till en liten syrenberså med ett murket bord och ännu murknare bänkar omkring.

På en af dessa bänkar satt i den ljusa, men kalla och fuktiga våraftonen en ung kvinna.

Redan första anblicken torde hafva sagt en iakttagare, att det var en ovanligt vacker kvinna. Det fina ansiktet, omramadt af rika svarta lockar, hade emellertid denna dödens hemska blekhet och genomskinlighet, som gör intryck af något öfverjordiskt.

Det oafbrutna tunga rosslandet från det infallna bröstet gaf också öfvertydligt vid handen, att den armas dagar, kanske timmar, voro räknade.

Hon stödde hufvudet mot den utmagrade handen och satt så tyst, så tyst. Hon lyssnade.

För sista gången hade den i världen obarmhärtigt utkastade, ensamma sjuklingen velat se solen, som aldrig hittade in genom de söndriga rutorna till hennes bädd därinne i kojans, se våren, som nu skulle knoppas därute och därhemma...

Det kom en så underlig längtan efter detta öfver henne, att hon måste samla alla sina krafter, stiga upp och kläda sig, hvilket endast med yttersta ansträngning lyckades henne. Hennes lilla flicka sof så lugnt och tyst. Som en ande stappade hon ut och släpade sig hit till bersån, där hon sedan ljudlöst sjunkit ned.

Minna trängde sig på henne. Hon kom ihåg sitt hem därborta i skogsbyn; föräldrarna hade dött och så hade hon mest för sitt vackra lilla ansiktets skull fått plats som kammarjungfru på herrgården.

Unge sonen där var en vindbjötel, men vacker och glad och han hade alldeles bedårat henne med sitt tal och sina löften. Så kom det oundvikliga; deras förhållande kunde ej längre döljas och hon vardt bortkörd.

Gamle brukspatronen gaf henne en gång för alla ett par hundra kronor och skaffade henne in på barnbördshuset. När hon kom ut därifrån, hyrde hon af ägaren, en gammal grig-buk, som bodde i ett stort hus inne i staden, den usla kåken här för att få vara ensam och hyran hade hon betalt kvartalsvis i förskott.

I morgon skulle han komma igen och kräfvä för nytt kvartal och nu voro hennes tillgångar slut.

Hennes krafter också. Denna vinter i den dåliga bostaden hade fullständigt brutit ned henne. Från hembygden hördes ej vidare något af, löfena måste uppskjutas på framtiden, det i hemlighet aftalade understödet från sonen kunde denne nog ej utbetala utan fadrens vetskap... Hon ville tro detta, ville ännu tro.

Ljudet af sakta samtalande röster från den stora trädgården på andra sidan det höga planket nådde hennes öron.

— Ja, mor, sade den ena; — nu ha vi sänkt vår glädje i jorden. Jag hade snart kunnat ha hjälp af honom vid mitt myckna arbete här i trädgården.

— Det var säkert, svarade den andra rösten, — en nåd af Gud, far, att Han tog honom till sig så ung. Hvem vet hvad det kunnat bli? Världen är så svår. Kanske vi fått större sorg framdeles...

— Men det käns så tomt.

— Vi skola ta oss ett fosterbarn, far, till glädje då vi nu börja bli gamla. Så göra vi med detsamma en god gärning och vi ha gudskelof råd. En flicka skola vi ta.

— Du har rätt, mor. Bed Gud om välsignelse öfver det beslutet!

Lyssnerskan knäppte ljudlöst ihop sina smala fingrar och en brinnande bön med lof och tack höjde sig ur hennes kvalda hjärta. Hon tyckte sig i ett slag ha blifvit fri från det sista band, som ännu fäste henne vid jorden. Nu kunde hon när som helst lugnt skiljas hädan.

Hon satt länge med händerna sammanknäppta öfver det rankiga bordet i bersån, hufvudet sjönk ned mot händerna och hon bad varmt och innerligt för sig själf, sin unga kärlek, alla som gjort henne ondt och godt, för sitt barn och dess framtid...

Natten hade fallit på med rå kyla och duggande slask. Hon märkte det först då en snar rysning skakade hennes spåda kropp och liksom förstelnade alla lemmar.

Med yttersta nöd kunde hon åter släpa sig in i kojans.

Hon sjönk ned på en stol för att hämta sig något. Det gjorde så dödande ondt i bröstet, de nästan förtärda lungorna tycktes ha fått för mycket luft och hon hade så svårt att andas.

Men hon kände sig så lugn som aldrig förr.

Efter en stund tände hon en ljusstump och skref på en bit papper: »Lilla Vivi Reinertson, utan far, beder vänliga människor om ett hem genom sin döende moder Thekla M.»

Hon stafvade noga igenom de med möda präntade bokstäfverna och en tår föll på det kära lilla namnet. Så erinrade hon sig något och tillade data för födelse och dop.

— Mätte lifvet bli dig lätt och ljust, älskling! hviskade hon, böjde sig öfver den lilla och kysste henne.

Hon tog ljusbiten och lyste på den lillas ansikte, som hon med tåråd blick länge betraktade, liksom för att för alltid bränna in de kära dragen i sin själ.

Därpå samlade hon all sin energi, svepte försiktigt in barnet i en sjal, sedan hon lagt den sammanvikta skrifvelsen på dess bröst, och lämnade med det tyst rummet.

Tätt tryckt mot modrens häftigt arbetande bröst bars den lugnt sofvande lilla öfver gatan omkring hörnet och bort till ett litet snyggt hus, på hvars trappa hon sakt nedlades.

Så knackade modren hårdt på dörren och ilade bort till hörnet igen. Här stannade hon och spejade försiktigt fram. Snögloppet slog henne i ansiktet och hon måste stödja sig mot trädgårdsplanket för att ej sjunka till marken.

Hon såg dörren öppnas och den gamle trädgårdsmästaren förundrad titta utåt gatan, där han icke kunde skönja något. Så blef han varse det lilla bylet på trappan och lutade sig ned för att se hvad det var.

— Kom, mor, skall du få se! ropade han därpå jublande. — Gud har redan hört din bön.

Spejerskan borta vid hörnet hade sett och hört nog. Hon vacklade fram till sin koja och in genom dess låga dörr; så sjönk hon afsvimmad ned på den torftiga bädden.

När värden nästa förmiddag kom bort till sin kåk för att utkräfvä sin hyra, fann han där endast ett lik. Döden hade under natten gästade där.

DEN STORA KULTURHISTORISKA UTSTÄLLNINGEN I KRISTIANIA.

Fotografier för HVAR 8 DAG af N. Skarpmoen, Kristiania.

PROFESSOR G. STORM HÅLLER ÖPPNINGSTALET.

Den 24 maj öppnades på Bygdö vid Kristiania en stor kulturhistorisk utställning, hvilken skall bli en af den norska hufvudstadens främsta sevärdheter.

Tanken på denna utställning väcktes redan i november 1898 och vann allt från början allmän anslutning. Från alla håll har denna varit stor. Konung Oscar, utställningens höge beskyddare, har visat densamma välviljan att utlåna ritningar och planer till k. slottet i Kristiania och till och med kröningsregalierna.

Största förtjänsten af att denna utställning blifvit en så vacker verklighet, har ekonomikomiténs ordf. grosshandlare A. Halvorsen, som med outtröttlig energi offrat tid och krafter för saken. Det har icke varit små svårigheter af lokal och ekonomisk natur som mött, men de ha så småningom öfvervunnits genom hjälp från privat och offentligt håll.

Det stora högtidstalet vid invigningen hölls af professor G. Storm, hvarpå statsrådet Wexelsen förklarade utställningen öppnad. Densamma är inrymd uti ett särskildt museum.

UTSTÄLLNINGEN ÖPPNAS AF STATSRÅDET WEXELSEN.

HUR MAN PROFVAR BROAR.

I Göteborg har i dagarne företags undersökning af hållbarheten hos de brohvalf som leda öfver kanalerna, närmast i anledning af de elektriska spårvägarnes anläggande. Illustrationen — tagen från den s. k. kvarnbron vid Hotell Göta Källare — visar huru man placerat en rad med sten fyllda vagnar på det hvalf hvars bärighet skall pröfvas. Undersökningarne ha gifvit ett godt resultat — broarne stå sig godt och kunna utan skada tåla elektriciteten!

»VELOCIPED-POLO.»

Egentligen är detta i vårt land helt nyligen införda spel icke »polo», ty »polo» spelas med klubba, utan det borde rättare kallas »velocipedboll». Det högst intressanta spelet, hvilket förutsätter stor säkerhet på stålhesten, tillgår, som synes, så, att tvänne partier skola hvar å sin sida med velocipeden hindra bollen från att slungas mot en vid ändarne uppsatt vall. Man ser just å vårt fotografi hur en spelare siktar, en annan följer uppmärksamt hans rörelser och den tredje — motparten, till höger — står färdig att spela bollen mot fiendens »trumma.»

FRU DYBWAD I »KAMELIADAMEN.» DET SERBISKA KONUNGAPARET.

Amatörfotografi för HVAR 8 DAG.
Fru Dybwad i sin klädloge å Svenska teatern i Stockholm.

Det senaste porträttet af konung Alexander och drottning Draga.

I PARIS.

Resebref till HVAR 8 DAG af Annie Wall.

Trots all vårens bedårande härlighet, grönskande härlighet, grönskande träd, blommande doftande syrener och en molnfri himmel är Paris i år icke samma glada lifliga stad som annars — förmodligen reaktionen efter utställningen! Skandinaverna befolka dock Paris lika mycket som vanligt, tyckes det.

I *Café de la Régence*, skandinavernas stamkafé i Paris, hör man nästan icke annat än de tre tungomålen, mest dock norska. Och det var där som jag härom aftonen träffade Christian Sinding, den norske kompositören, med sin fru. De ha nu bott här nära ett halfår. På min fråga, om de trifes, svarade fru Sinding raskt: »Sinding trives hvar som helst, bara han har penna och bläck.» Och nu kan jag äfven berättat en liten nyhet: Sinding har just i dessa dagar fullbordat en violinkonsert för orkester i D dur, hvilken kommer ut i höst. Alltså ett evenemang inom musikverlden.

Händelsevis kastade jag en söndag helt nyligen en blick på en annonspelare och såg att en fest till Jeanne d'Arcs ära skulle firas i Nôtre Dame. Kardinal-ärkebiskopen af Paris skulle äfven paradera i

Efter Jeanne d'Arc-festen i Nôtre Dame-Kyrkan i Paris.

processionen och det kunde ju vara af intresse att se denne man.

Kyrkan var tätt fylld af skådeslystne och jag förmodar äfven af andäktige, men jag och några andra skandinaver erhöilo dock alldeles utmärkta platser närmast hufvudingången, hvarest processionen skulle draga fram. Ärkebiskopen i sin röda kardinalsdräkt och åtföljd och uppvaktad af en hel stab af högre prester i violetta och hvita soutaner, inträdde i kyrkan och tog plats ungefär midt i densamma.

Kardinalen är en mycket gammal, lutande gubbe, som säkert är jämnårig med påfven. För resten var det något i hans utseende, den skarpa böjda näsan och det smala, fårade ansiktet, som påminde om Leo XIII. Nu hade vi beräknat, att den högtidliga processjonen skulle taga sin början med detsamma, men däruti blefvo vi grundligt besvikna. En dominikanermunk besteg predikstolen midt emot ärkebiskopen och begynte en conférence om Jeanne d'Arc, så lång och så tröttande att jag trots min beundran för hjältinnan och martyren var färdig att önska henne och allt sammans långt bort. Alla sågo otåliga ut, alla vredo på sig och togo fram uren. Och den stackars gamle kardinalens hufvud sjönk allt djupare ned mot bröstet — kyrkans furste

mätte väl aldrig taga sig en lur? Åh nej, men att det är pröfvande för honom, det kan man godt se. Munken fortsätter dock utan tvekan, och med en kolossal tungfärdighet — det är artigare, om jag säger vältalighet. Han talar om Jeanne d'Arcs lifsgärning, och så länge är allting godt och väl, men så börjar han att orda vidt och bredt om armén — med ett väldigt språng in i nutiden — han predikar om den franska arméns ära och härlighet, och slutligen hör jag innet annat än *Parmée* och *la gloire* och det börjar surra rundt i mitt hufvud, ty det är så varmt i kyrkan.

»Bom! bom!» Gud vare lofvad, nu börjar saluten för Jeanne d'Arc och nu slutar äfven munken. Hela församlingen andas lättare och kardinalen höjer sitt hufvud med ett mildt uttryck. Hade processionen ägt rum före talet, skulle ingen människa ha stannat kvar till det senare.

Bom! bom! Det skjutes oafbrutet och klockorna falla in och ackompanjera kanonskotten. Presterna med ärkebiskopen ha försvunnit någonstädes uppe vid högaltaret, hvarest processionen ordnas. Nu komma brusande ackorder från orgeln, tonerna svälla, höjas och sänkas under Nôtre Dames mäktiga, sekelgamla hvalf, och nu skrider ett färgrikt tåg genom kyrkan, präster och korgossar, bärande krucifixer och ljus samt Jeanne d'Arcs banér. Sist stappar den åldrige prelaten, hvilken nu utbytt sin skarlakansröda dräkt mot den praktfulla, guldbroderade ärkebiskopsskruden med den höga mössan. Den gamle håller hufvudet på sned och lutar den hopsjunkna kroppen starkt framåt. Alla falla på knä vid hans annalkande, vi protestanter böja blott på våra styfva nackar. Gubben ser skarpt på oss, men sträcker icke destomindre tvänne fingrar välsignande ut mot oss kättare.

Så är kyrkofesten slut och alla skynda mot dörrarne för att komma fort ut och andas frisk luft efter all den kväfvande rökelsen inne i templet. Och ute är det vår och solglans och svala fläktar från Seinen.

Jag gör min kamera i ordning och tager en ögonblicksbild af den utströmmande mängden. Hunnen ett stycke från Nôtre Dame, vänder jag mig om och märker tvänne karmeliterunnor i sina vackra dräkter — en sekund och jag har äfven fäst dem på plåten. De se missnöjda ut, nunnor och munkar tycka icke om att förevigas i den bemärkelsen, men det kan ej hjälpas, de få finna sig i sitt öde. *Au revoir!*

Karmeliterunnor i Paris.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI.

GOTTFRID WARHOLM.

E. WINBERG.

G. G. R. CEDERSTRÖM.

C. B. PH. WADSTRÖM.

C. V. SEBARDT.

FÖDELSEDAGAR. Den 4 sistl. maj fyllde godssägaren *Gottfrid Warholm* i Lund 75 år. Den vördade äldringen, hvilken i sin krafts dagar innehaft flera höga förtroendeposter — så var han bl. a. ordförande i länets hushållningssällskap, och ordf. för Lunds stadsfullmäktige — kan glädja sig åt en god vigör och blef på födelsedagen föremål för hjärtliga gratulationer från när och fjärran.

Den 14 maj fyllde kontraktsprosten, kyrkoherden i Örnevalla af Göteborgs stift *E. Winberg* 70 år. Till honom öfverlämnade då en deputation å församlingens vädnar en vacker hederssäva, hvarjämte kontraktets präster bragte honom sina lyckönskningar.

Den 25 maj fyllde kabinettsskammaren hos h. mt. konungen m. m. friherre *Carl Gustaf Rudolf Cederström* 60 år, i anledning hvaraf han fick mottaga en mängd lyckönskningar. Friherre C. blef officer vid Lifregementets dragoner 1860 samt tog afsked som ryttmästare år 1891, då han utnämndes till kabinettsskammaren hos konungen. Den framstående och dugliga äldringen har varit landstingsman i Stockholms län sedan 1886, landstingets ordf. 1900 och ledamot af Riksdagens andra kammar 1897—99. Sedan 1881 är frh. C. disponent för Borgviks bruk i Värmland.

70 år fyllde den 23 maj komministern i Klara församling i Stockholm *Carl Bernhard Philonegros Wadström*. Hr. W. har bl. a. varit med i Evangeliska fosterlandstidningens bildande. Han har varit mycket literärt verksam och utgaf sålunda 1870—77 och 1886—91 tidskriften "Förr och Nu." En stor vänräts hyllade på födelsedagen den fint bildade, älskvärde mannen.

60 år fyllde den 23 maj apotekaren *Carl Vilhelm Sebardt* i Stockholm. Hr. S. är sedan 1878 ordf. i apotekaresocietetens direktion, sedan 1877 en af hufvudstadens stadsfullmäktige och v. ordf. i helsevårdsnämnden. Hr. S. innehar dessutom flere andra förtroendeposter. På sextioårsdagen firades den afmållne jubilaren på många sätt.

Källarmästare *Wilhelm Schelin*, sedan tolf år innehafvare af Restaurant Royal, Kungsgatan 13, Stockholm, fyller den 3 juni 50 år. I anledning af halfsekelsdagen kommer ett antal af hans många vänner och kolleger att uppvakta hr. S. med en vacker hyllning.

DEN NYE CHEFEN FÖR KRISTIANSTADS BANKEN. direktör *Richard Lindgren*, är född i Boden 1832. Han blef student 1871, inträdde i riksbankens tjänst 1875, blef registrator 1877 och ord. tjänsteman 1880 samt kassör 1883 vid Malmökontoret. I kontorets i Jönköping styrelse inträdde han 1885 och har sedan handhaft den dagliga förvaltningen. L. är en mycket framstående bankman.

HYLLNING. Med anledning af att den 14 maj 50 år förlutit sedan direktör *Axel Westerström* inflyttade till Lund gifvo ett antal samhällsmedlemmar middag för jubilar. Fästalet hölls af redaktör A. Mathson, hvilken med hjärtlig förståelse gaf uttryck åt de närvarandes stämning. Professor Wei-

bull erinrade om gemensamma minnen från barndomen och tackade för hvad hr. W. gagnat i samhället. Dr. W. Idström gjorde sig till tolk för de många, som i hr. W. ägt en hjälpsam hand.

JUBILEUM. Kontraktsprosten fl. dr *J. A. Berg* i Östra Karup, Göteborgs stift, kan den 6 inst. juni fira sitt 60-årsjubileum i kyrkans tjänst. Han prästvigdes nämligen den 6 juni 1841. I anledning af den ovanliga högtidligheten ha kontraktsprosten och andra för afsikt att ägna den vördade äldringen sin varma hyllning. Prosten Berg, som nu är 82 år gammal, bibehåller sina kropp- och själskrafter i oförminskad mån.

DÖDSFALL. Den 30 april afled prosten *K. V. Hedström* i Asker, nära 76 år gammal. Med honom gick en af Strängnäs stifts bästa och dugligaste prästmän ur tiden. God predikant och nitisk i sin ämbetsgörning, förvärfvade han genom sitt hjärtgoda väsen och sin redbara karaktär talrika vänner.

Jägmästaren *Carl Wilhelm Lundborg* afled den 5 maj å Tuna i Qvillinge socken, Östergötland, nära 85 år gammal. L. antogs år 1842 till skogsförvaltare vid Finspong, som han 1849 lämnade för att såsom förvaltare af Ringborgska skogsseendomen Brevik flytta till Tuna, där han 1899 lämnade förvaltningsbestyren. L. har särskildt gjort sig känd som ornitolog, konservator och samlare.

Den 10 maj afled i hufvudstaden handlanden *Nils Axel Littcke* i en ålder af 43 år. L. var ene innehafvaren af den stora och kända specerhandelsfirman Th. O. Björklunds söner och hade förvärfvat sig många vänner, som nu jämte de närmaste stå sörjande vid hans bår.

Den 10 maj afled i Stockholm hofrätts- e. o. notarien, fl. kand. *Carl Otto Andreas Hebbe* i en ålder af 28 år. ri. hade 1895 ingått i postverkets tjänst och blef 1897 e. o. tjänsteman hos generalpoststyrelsen. Han efterlämnar många sörjande.

Disponenten vid Reinholds ångbaseri- och konditoriaktiebolag *Johan Bernhard Oskar Fröblom* afled den 14 maj i Stockholm. Han hade i 27 år varit anställd i Reinholdska firman och utvecklat ett synnerligen nitiskt arbete.

Den 16 ds afled i Stockholm professor och intendenten vid Naturhistoriska museet *Gustaf Lindström* i en ålder af 72 år. L. var född i Visby 1829, blef 1854 fl. dr och utnämndes 1870 till professor. Han var en mycket framstående vetenskapsman och har bl. a. studerat Gollands fauna, särskildt den fossila. Af en ovanligt anspråkslös natur, efterlämnar professor Lindström talrika vänner.

Den 21 maj afled i Göteborg grosshandlaren *Matthews Fidler*, chefen för den bekanta smörexportfirman, i en ålder af 58 år. F. kom 1874 till Sverige och efter en tio-årig verksamhet i Värmland etablerade han 1884 sin affär i Göteborg. Den afidne var en i hög grad sympatisk personlighet. Som en af teosofiens främste anhängare i vårt land var F. bekant i vida kretsar.

VILHELM SCHELIN.

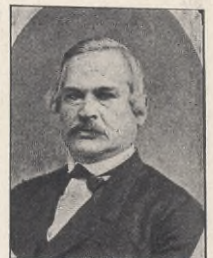
RICHARD LINDGREN.

AXEL WESTERSTRÖM.

K. V. HEDSTRÖM. †

C. W. LUNDBORG. †

N. A. LITTCKE. †

J. A. BERG.

C. O. A. HEBBE. †

J. B. O. FRÖBLOM. †

GUSTAF LINDSTRÖM. †

MATTHEWS FIDLER. †